

Када оцењујемо Милошевића или било ког другог политичара, не можемо доказивати да је неко добар зато што је неко други лошији политичар. Како нам искуство говори, сасвим је могуће да су сви водећи политичари у континуитету лоши, односно недорасли историјској ситуацији у којој су обликовали државну политику Србије.

У оцени пре свега треба поћи од једноставног принципа: какви су резултати политике коју је водио, уз настојање да се објасни како су се догађаји одвијали.

1. Резултати Милошевићеве политике су: а) Срба у великом делу Хрватске нема, а у преосталом делу у завршној фази је огромна асимилација Срба, преобраћањем у Хрвате, уз значајни број погинулих Срба б) Срба у значајном делу Босне и Херцеговине нема, погинуло је више десетина хиљада (око 3% од укупног броја) и створена је Република Српска (у значајном делу упркос Милошевићу), в) већи део Срба је исељен са Косова и Метохије, погинуло је преко 2.000 Срба, уведен међународни протекторат са значајним јединицама НАТО, г) потпуно сломљена економија са многоструко мањим БДП од оног из 1989. године, д) значајан одлив образованих људи из земље, ђ) створен организован криминал и успостављени механизми крупне корупције, е) фактички национализована девизна штедња грађана, ж) нарушене институције система партијским кадрирањем и нарушавањем деценијама изграђиваним правилима струке по којима се у институцијама поступа, з) лична и партијска контрола медија, и) грубо нарушавање независности судског система, ј) стварање услова у којима специјалне јединице ДБ могу да убију кога желе, к) изборне крађе, дакле рушење елементарних демократских услова.

Да ће резултати бити лоши по Србе, било је јасно од почетка, а најкасније од 8. седнице СКС. Од хапшења Азема Власија било је јасно да се Милошевић определио за диктатуру и да су кола озбиљно кренула низбрдо. Од поласка на Вуковар било је јасно да Милошевић ништа не разуме и да води Србе у пропаст. Он не само да није разумео положај САД и њених савезника (Империја) у међународним односима, него тек није разумео положај Русије (о Совјетском Савезу је непаметно разговарати најкасније од рушења берлинског зида). Врхунац политичког бесмисла Милошевић је испољио увођењем санкција Републици Српској. Тако су Срби у Босни били у двоструким санкцијама: међународним и додатним Милошевићевим! Зато и кажем да је Српска настала добрим делом упркос Милошевићу (сада остављам по страни маргинализовање Рашковића и довођење Бабића и сл.).

Врхунац државничког бешчашћа је било пасивно гледање прогона Срба из Хрватске.

Исто политичко слепило било је присутно и код Добрице Ћосића и круга око њега, али то не умањује одговорност Милошевића.

О недораслости Коштунице и Ћинђића говорио сам на округлом столу у организацији НСПМ поводом десетогодишњице 5. октобра (наравно и много пута јавно пре тога још од 2001. године), па како сам те ставове уобличио у посебан текст, о томе овде нећу говорити.

2. Ову моју тезу, као и неке друге, о битној неспособности Милошевића да схвати међународне односе крајем 80-их, покушао је да оспори Марио Калик у свом тексту „Шта сте радили 5. октобра 2000?“.

Његова тврдња је да Империја није постојала 1989. године када је срушен берлински зид, па Милошевић није ни имао шта да уочи у међународним односима. Веома бих волео да упознам лично господина Калика, да попијемо кафу, зато што за мојих преко 50 година никада нисам ни упознао ни чуо за особу која мисли да 1989. године, коју је обележио пад берлинског зида, не постоји Империја. Она у правом смислу те речи, по Калику, настаје тек након 1991. године. Ја стварно не желим да вређам, истина ни да штедим (јер је и то увредљиво), али која је онда мистериозна сила, само примера ради, спровела „Пустињску олују“ (цела логистика, преко 400.000 војника, све припремљено до краја 1990.) Како би се из става Калика могло дедуковати, та сила је настала- ни из чега!

Е сад, ни Калик изгледа не верује много у своју изнету тезу, па допушта да је Империја може бити и постојала, али онда постоји само следећи избор: сукоб са Империјом или приклањање Империји.

За разлику од претходне тезе која је, по мом најбољем знању апсолутно уникатна, ово је већ прилично распрострањена теза, одмах да кажем такође потпуно погрешна.

Када сте сконцентрисани на остварење српског националног интереса крајем 80-их,

онда морате знати да дестабилизација Југославије није добра за Србе управо због Империје и положаја Русије. Другу ствар коју морате имати у виду је чињеница да је укупни потенцијал (економски и људски, а из тога врло брзо, за 5-6 година и војни) оних који нису Срби у Југославији, знатно већи од потенцијала Србије и Срба. Треће, немате довољно економске снаге и немате савремене системе наоружања (пре свега ПВО). Четврто, никако не смете отворити све фронтове истовремено (дакле, хитно спуштање тензија на КиМ) и морате тражити заједнички именитељ са представницима других народа (то је економија).

Потези које је требало вући су: сарадња са Аземом Власијем који је био за заједнички живот са Србима и против „Косово Република“ и који је имао готово апсолутну подршку Албанаца до тренутка када га је Милошевић ухапсио, прихватање предлога о „асиметричној федерацији“ која искључује мењање граница Југославије уз истовремено инсистирање да се економске реформе ставе у центар укупних напора свих, инсистирање на модернизацији војске, уз прихватање смањења укупних буџетских издатака за војску. Од капиталног значаја је било инсистирати на одличној идеји да се из стамбеног фонда одмрзне око 10 милијарди долара и на тој основи крене у веома убрзан економски развој.

Резултати би по Србе били неупоредиво бољи. Да ли би на овај начин био у крајњој линији спречен распад Југославије, то нико не зна, али готово сигурно би тај разлаз био без ратних сукоба, Србија би била много економски јача, много војно јача и без отвореног проблема КиМ. Што је најважније, била би временски удаљена од врхунца моћи Империје и временски много ближа консолидацији Русије (наравно и Кине, Индије итд.).

Теза Калика да је Милошевић хтео да очува Југославију је за мене такође јединствена. Никад тако нешто нисам чуо, осим у пропагандне сврхе „лоше прикривене жеље“. Али да то неко озбиљно тврди мени није познато. Милошевић је хтео да влада Југославијом. И само под тим условом је њему уопште било стало до Југославије. За све који нису Срби, то је значило „бежи из Југославије по сваку цену“. У том тренутку, почетка распада, САД су биле апсолутно за очување Југославије, управо зато што су се бавили рушењем Совјетског Савеза и нафтним пољима у Ираку и Кувајту. Другим речима, простор за горе описани политички маневар који је требало извести био је реалан и из међународног угла.

3. Мислим да постоји потреба да додатно размотримо питање организованог криминала и богаташа (тајкуна, како год).

Поуздано знамо да су Ивана Стамболића убили припадници и бивши припадници ЈСО (специјална јединица ДБ).

Постоје две могућности: или је Милошевић наредио убиство, у ком случају је патолошки зликовац или је неко други наредио убиство специјалним јединицама ДБ, у ком случају Милошевић није у стању да управља ни ДБ-ом, а камоли државом и сложеним друштвеним процесима. Нема трећег. Дакле, у најбољем случају Милошевић је потпуно неспособан државник.

Питање Марка Милошевића и организованог криминала Калик уопште не разуме. Организовани криминал у Србији је створила ДБ. Сви шефови организованог криминала су радили за ДБ. Стотине килограма хероина били су у сефу ДБ-а у Комерцијалној банци. У САД је организован криминал настао аутохтоно (на прохибицији пре свега), а у Италији је мафија била потпуно уништена до Другог светског рата. После искрцавања савезничких снага на Сицилију, САД ослобађају мафијаше из затвора и постављају их за градоначелнике.

Марко Милошевић је годишње „зарађивао“ између 7 до 15 милиона марака. То значи да је Слободан Милошевић био дубоко неморалан. Неморал лидера битно смањује способност народа да се брани и битно охрабрује противника на авантуристичке потезе, типа бомбардовање без довољно авиона и без копнене војске у приправности.

Питање богаташа, који су сви такође настали у Милошевићево време и обима њиховог богатства (узгред сигурно најбогатији су били Цане Суботић и Цептер), Калик погрешно ставља у контекст штете од бомбардовања. Право питање је да ли је то богатство у рукама малог броја људи било довољно за куповину једног С-300, па бомбардовања не би ни било? Одговор је да. Њихово богатство је било многоструко веће од цене једног система за одбрану ваздушног простора С-300 (не расправљам сада о могућности набавке таквог система, што је питање за себе).

Надаље, важно је имати своје богаташе, зато што не постоји развој економског система без могућности богаћења у реалном привредном сектору (пример Кине), а без јаке економије нема суверенитета државе. Ако су сви важни ресурси у привреди у рукама странаца, могућност супротстављања Империји је много тежа. Погледајте шта је Русија

урадили преко својих богаташа када је Путин дошао на власт. Погледајте колико је одмах поправљен међународни финансијски положај Русије и колико се више њиховог капитала улаже у Русију.

Када говоримо о нашим богаташима, онда ја разликујем три групе: убице, незаконите богаташе и законите богаташе (користили „несавршеност система“). Са убицама нема разговора. Од незаконитих се тражи да постану законити (уз одговарајуће стимулативне претње) и наплаћује им се велика такса за то, а од законитих се тражи да максимално улажу у Србију. То наравно значи да им се стварају и погодни услови за улагање. Држава мора бити партнер са богаташима. И то старији партнер.

Питање контроле богаташа је релативно једноставно. Огроман је проблем ако их уопште немамо, зато што нас инострани капитал увек брже потапа него што смо у стању да се са њим изборимо (Венецуела је занимљив пример, али има нафту. Много нафте).

4. Ко сам ја и какав сам нећу одговорати, пошто сам већ скоро 30 година на политичкој сцени, а преко 25 година на професионалној сцени. Довољно ми је што нећете наћи никога ко ће вам рећи да сам нестручан или корумпиран (осим можда политичких противника који вам не могу аргументовати ни постојање сумње да сам корумпиран). Или да сам било када на било који начин профитирао од свог политичког ангажмана.

Петог октобра сам наоружан пиштољем ишао да браним изборну вољу грађана и рушим режим Слободана Милошевића, зато што је на тај начин отворена могућност значајне стабилизације државног система, економског развоја и искорењивања организованог криминала и крупне корупције. Та прилика је прокоцкана, о чему сам, како сам већ рекао, написао посебна текст.